

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

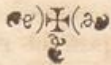
Pragæ, 1672

Cap. 4. De magna generositate, quâ recusavit tempore vehementis sitis &
anxietatum solatia sensibilia fontium, & musicæ, quæque ipsi offerebant
Angeli, quantúmque hoc placuerit Deo, & quomodo id ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

dum Sanctitatis, quem nobis voluerit concedere, sicuti etiam, quoad tempus migrationis, ad fruendum ipso. Atq; in hunc finem: Quadam vice, inquit, cum essem valde debilitata, amplexatus est Dominus, modo spirituali, gratiosissime meam animam, & dixit: Brevi te abducam mecum. Ego illi respondi: Quando Domine? Et Divina Majestas dixit: Quando tu vis, filia, dic, quid vis? significans mihi se

facturum, quod ego vellem. Verum ego illi dixi: Ego nolo, aliud quam ut fiat tua voluntas, mi Domine. Tunc ipse: Hoc mihi placet, & hoc ego expectabam, ut velles; ego enim te praveni, atq; ad id juvi: quasi diceret, huc, ut eliceres istum actum resignationis, direxi ea, quæ facta sunt.

CAPUT IV.

De magna generositate, quâ recusavit tempore vehementis sitis & anxietatum, solatia sensibilia fontium, & musicæ, quæ quæ ipsi offerebant Angeli, quantumq; hoc placuerit DEO, & quomodo id illi statim rependerit.

Manifestius indicium puræ intentionis, & perfectæ resignationis in patiando, est omnimoda renunciatio solatiorum, & gratiarum sensibilibus, etiamsi offerantur ab Angelis, ipsiq; DEO, dum sumus prompti, amore ipsius bibere purum calicem Passionis, quo anima magis disponitur ad suscipiendas similes gratias, sicut accidit Venembili Marinarum, & ipsa refert hunc in modum:

§. I.

Pridem proposueram, quantum est in me, non admittere favorem aut consolationem, seu temporalem, seu spirituales, in hac vita, sed committere me semper manibus DEI, ut Divina Majestas de me faceret, quod magis cederet in ipsius honorem, semperq; esse subiecta & subdita Divinæ dispositioni. Invis specialiter cum DEO quendam contractum & pactum, quamvis Divina Majestas illud non acceptaverit, non assentiendo mihi, neq; dissentiendo, petens, ut dignaretur in hac vita abstinere à favoribus, & gratijs,

quas mihi solet præstare, & quæ me magnopere consolantur in afflictionibus. Unum est, quod isti mei Domini Sancti quatuor Angeli confveverint me, in meis doloribus & afflictionibus, recreare svavissimâ musicâ cælesti, adhibitis instrumentis musicis, & concinendo Divinas laudes. Alterum est; quod, quando vehementer sitio, ijdem mei Domini mihi soleant adferre quandam mysticam aquam, quâ non solum extingvunt meam sitim corporis, sed & mea anima recreatur. Dum igitur, in festo Sanctæ Magdalenæ, agerem cum DEO more solito, in meo cubiculo, & lecto, audivi strepitum svavem & jucundum, quasi delicati & svavis venti; verti caput ad unam partem cubiculi, sursum versus respiciens, & vidi quasdam lingvas, quasi igneas, valde ardentes: videbantur esse aureæ, fuerintq; circiter duodecim vel tredecim, itâ resplendentes, sicut splendet ferrum ignitum, quando extrahitur ex ustrina. Inceperunt subito isti mei Domini Angeli, eleganter induti veste viridi, & festivè exornati cantare, & personare omnes simul insolitâ melodiâ, ac musicâ perfectissimâ, multis instrumentis musicis, omni-

H hhh 3

um

um vocum, tam suaviter, ut abriperent animam, fuissēq; sine dubio tum extincta, & expiravissē, si DEUS aliter non disposuisset. Canebant Divinas laudes, & specialiter quendam cantum, quem cecinerunt die Purificatæ Beatissimæ Virginis, *cujus est facta mentio in secundo libro.*

Vidi tum Personam Spiritus Sancti magna Majestate conspicuam, non clarè ac distinctè, sed quasi sub aliquo velo, vel nubecula, atq; ut mihi videtur, in figura & speciei Columbæ. Est ineffabilis & incredibilis Potentia ac Majestas, cum qua iste Dominus veniebat, ut, licet esset tectus, & coopertus velo, bene adverteretur, esse DEUS ac Dominus universalis Cælorum ac terræ. Postquam cessaverunt cantare Sancti Angeli, quorum musica duraverit diutiùs, quàm horæ quadrante, Divin⁹ Spiritus, DEUS ac Dominus noster, cum magna Majestate, suavitate ac affabilitate, directo suo sermone ad Sanctos Angelos, dixit ipsis: Multum me recreavistis vestrà musicâ, & laudibus, quas mihi concinuitis, semp̄q; mihi placebit, si istam creaturam fueritis solati, & exhilaraveritis in ipsius doloribus ac afflictionibus, vestrà musicâ, canendo ipsi id, quod modò cecinistis, & alia, quæ vobis videbuntur canenda, eodēq; modo, si illi succurreritis solatio aquæ, quemadmodum consuevistis: etiamsi enim illa renuntiaverit, amore mei, istis solatijs ac fomentis, tamen, ideo quòd ipsis renuntiaverit, ego deinceps volo, ut in dictis occasionibus illi subveniatis, eam sublevertis, & confortetis. Dum hoc audiret, mea anima exarsit amore hujus Domini, tam liberalis erga suas creaturas.

§. II.

AD hoc confirmandum, quadam vice (in Augusto, Anno 1614.) dum vehementer sitirem; quia recusabam suscipere aquam, mihi à Sanctis Angelis oblatam, vidi unum ex quatuor prodeuntem in medium qui canebat suavissimè, quasi voce discantificâ, ut me mihi eripuerit:

alter sequebatur, ferens pelvim, instar patetæ marmoreæ, cum suo scypho superposito, pleno aquâ bulliente, quam mihi dedit bibendam. Quando mihi fui reddita, puduit me, bibisse, & dolebam ob factum Angelorum, sed ipsi mihi dixerunt: Nè te affligas, quia DEUS id fieri voluit, nobisq; mandavit. *Unde apparet amabili providentia DEI, in consolanda ea, qua se mortificabat, præbendq; potu illi, quæ ipsum, propter evitandum solatium, recusabat.*

Verum aliquando non nihil excessit in hac pertinacia, non acceptandi hujus solatij, quia postquam aliquot diebus fuisset valde excruciatu à siti. Comparuit mihi, inquit, ingens crater, quasi crystallinus, elegantissimus: ego illum rejiciebam, metuens ne esset imaginatio, orta ex mea siti. Hoc duravit triduo. Postea vidi Sanctum quendam Angelum, tenentem in manibus illum craterem plenum aquâ, qui mihi dixit: Venio nomine DEI, ut tibi præbeam hoc levamen, siquidem valde vexaris siti. Respondi illi: Sancte Angèle, jam inivi pactum cum DEO, quòd nolum hîc ista solatia; & sic ipsum reliqui, ac recurri ad DEUM. Angelus me expectavit, & ego non redij ad illum. Deinde adverti, quòd permisisset cadere craterem ad terram, & aquam effundi hami. Aliquantò post mihi dixit: Quid debeo, nomine tuo, respondere DEO, qui me misit? Dixi illi: Age DEO magnas gratias pro favore, quem mihi volebat exhibere: quòd autem illum non acceptaverim, non feci, quasi mihi displicerit, sed quia mihi metuebam. Reversa sum ad DEUM, qui mihi dixit: Verum est, te mihi placere in eo, quòd ita facis, sive acceptes favores, sive illos refugas: sed hac vice vehementer offendisti Angelum; deprecare illi culpam, & dic ipsi, ut tibi dicat, quid à te velit fieri, ut satisfacias, pro tuo defectu. Feci id, & ille mihi dixit: Quod volo, est: nunquam ampliùs hoc modo agas cum Angelis DEI: quia nec DEUS, neq; Cœlestarius tibi dicunt, ut non acceptes, quod tibi ab illis datur.

§. III.

Admirabilior fuit sequens visio. Dum inquit, aliâ vice graviter exerucierer doloribus, & magna ariditate, exhibuit mihi Dominus fontem pulcherrimum, & maximum, plenum aquâ clarissimâ, & crystallinâ. Fons, in quo colligebatur hæc aqua, erat constructus ex pellucidissima & pretiosissima crystallo, admirabiliter elaboratus, instar parvæ cisternæ, erâtq; supernè valde latus, instar pateræ pulcherrimæ, & elegantissimè fabricatæ. Proposito mihi isto fonte, dixit Dominus: Vexaris siti, Amica mea; accede, & bibe ex hoc fonte, quem tibi offero: refrigerabitq; sitim & ardorem, quem pateris. Dum hoc audirem, fui attonita, dicens intra me: DEUS bone, nollem, ut huic meæ molestiæ ac siti, quam patior, admisceretur aliquid meæ indigentæ ac passionis! (quasi dicerem: ne sit visio istius fontis aliqua imaginatio, quemadmodum sibi solent imaginari fontem infirmi sitientes) Nihil volo, Domine, aliud, quàm tolerare meam Crucem amore tui, nihil volo. Dominus ad id, quod versabam in corde meo, respondit: Ne metuas, Amica, quia quæ vidisti & audivisti, non sunt effectus tuæ indigentæ, sicut tu cogitas, sed sunt opera mea & misericordiæ meæ. Accede nunc, & bibe ex fonte, quem tibi offero; requiesce & mitiga tuum ardorem, ac noli metuere. Ego illi respondi: Ut res habeat, mi Domine, nihil nunc volo solatij, & favoris, quem mihi præstas, sed pati amore tui. Tunc Dominus mihi denuò dixit: Accede ad fontem, quem tibi offero, Amica, & fac meam voluntatem. Cum audivissem hoc verbum: Fac meam voluntatem; excitavit in mea anima affectum extraordinarium Obedientiæ; & sicut, qui evigilat ex somno, cum vehementi apprehensione alicujus rei celeriter peragenda, expergefata fui ex illo meo raptu, vertiq; me quam citissimè, modo quodam spirituali, & cucurri ad amplectendum fontem, ex quo me Dominus

jusserat bibere, ac vidi crystallum, transmutatam & conversam in purissimum & splendidissimum aurum, elaboratum & exornatum, elegantia cælesti ac Divinâ, & habente nescio quid Divinum, ut recrearet, atq; consolaretur animam, illiq; satisfaceret: abstulitq; & mitigavit ardorem, ac sitim, quam patiebatur natura, ita ut mihi non esset opus aquam haurire, contentam in fonte, quam etiam non hausit. Et postquam essem reversa ad DEUM, cum affectu admirationis, ob ista ipsius opera, ita ut non possem proferre ullum, verbum, dixit mihi Divina Majestas: Amica, fons tibi est conversus in aurum, qui prius fuerat ex alia viliori materia, ut ex hoc mysterio intelligas, quòd tantò fuerit majus, atq; exaggeratius beneplacitum meum, & obsequium mihi à te præstitum, dum maluisti tolerare Crucem tui doloris & afflictionis, quàm te recreare solatio, quod tibi offerebam; quanto magis differt aurum purissimum ac pretiosissimum, ab alia materia viliori, & communiori, illamq; excellit.

Hoc audito fuit mea anima repleta solatio, & egi illi magnas gratias, pro ipsius operibus & misericordijs.

In confirmationem hujus rei scripsit hæc verba:

Vivo in Cruce, sed non desidero, neq; peto illâ carere. Atq; si Dominus mihi offert (ut facit pro sua bonitate) solatia & levamina, dico illi ex corde: Non, non, Domine, differamus id modò, ad aliud tempus, si tibi placet. Quamvis Dominus, cum hoc bis fecissem, duabus occasionibus, quas mihi obtulit, quodam vespere, aliquid mihi tunc concedens, postea noctu, nihil minùs cogitanti dixerit: Promitto tibi, quòd tibi septuplum sim repensurus pro eo, quo sponte neglexisti frui, propter me.

§. IV.

DUm aliâ nocte (in Junio A. 1616.) paterer ingentes anxietates, ut non possem dormire, converti oculos ad meos

Domi-

Dominos quatuor Angelos, & vidi illos festivè vestitos, exhibentes excellentiam suarum naturarum ac virtutum, in suis elegantibus vestimentis. Videntes me ipsi ità afflicta, accesserunt ad meum lectum, ut me consolarentur, & alloquerentur: atq; sublatis in cælum oculis, subitoq; demissis, mihi dixerunt & significaverunt omnes molestias, afflictiones, tormenta, & martyria, quæ perferuntur in hac vita, propter DEUM, esse tam brevia ac momentanea, si conferantur cum bonis alterius vitæ, ac æternitate DEI, quàm est sublatio oculorum in Cælum, eorumque demissio. Dominus autem peculiariter me illuminavit, ut hanc veritatem clarissimè agnoscerem, qualis est in se, ità ut nullum mihi de ea remaneret dubium. Atq; ad istud propositum, Sancti Angeli mihi dixerunt quædam alia. Post hoc valde obfirmatè: Jam satis, Soror (dixerunt) es fatigata, & afflicta; absq; ulla oppositione, veni nobiscum. Vidi statim intrantes meum cubiculum, plurimos Angelos DEI; quorum alij habebant ramos in manibus, alij instrumenta musica, & magnum numerum Beatarum Virginum, quæ omnes erant eleganter exornatæ, & formosissimæ. Affecit meam animam magno solatio, & gaudio, tam sancta societas. Fui ducta à Sanctis Angelis & Virginibus, ad quendam lenem defluxum magni fluvij, qui mihi videbatur fuisse hujus Civitatis, pontem versùs, ubi supra aquas, in quodam quasi curru triumphali, omnes vehebamur, & aquæ fuerunt profundæ, ascendebantq; usq; ad currum. Ibi inceperunt resonare instrumenta, & concini laudes DEI, ac Sanctissimæ ipsius Matris, pulcherrimâ melodiâ cælesti: specialiter verò cantabant Angeli hymnos, & versus, qui exprimebant magnam gratiam, quam fecit mundo DEUS, suo in illum adventu, ac magna bona, & gratias, quas consequuti sumus homines, ex tanta misericordia. Hoc diu duravit, & musica modicum fuit intermissa. Tum quidam Angelus DEI, qui regebat illam felicitatem & beatam Societatem, dixit altâ voce:

Progrediamur; descendimus secundo fluvio procul; ità ut jam progressi fuerimus ultra terminos hujus Urbis, atq; ut mihi videtur, ad ingens quoddam mare aquarum, quæ pertingebant usq; ad Cælum; cujus una porta fuit aperta, & ingressi sunt Sancti Angeli ac Sanctæ Virgines, unaque ego. Duxerunt me procul intrò, donec me collocarent ad pedes Christi JESU Domini Nostri, qui me suscepit valde affabiliter ac amanter, & salutavit; atq; postquam me secum univisset, & introduxisset in suum Divinum Esse, paulò post me reperi in meo angulo.

Aliâ vice, cùm me sentirem vehementer affligi ac vexari à siti, non advertens, quid dicerem, dixi istis Sanctis Angelis: Quisquis possit bibere ex fonte, qui est in tali loco (erat in quodam loco vicino Civitati Roderici, ubi fui educata puella, quem mihi pridie revocaverat in memoriam, quidam vir Nobilis, mecum locutus) Angeli mihi dixerunt: Nos te ducemus. Et subito me inceperunt ducere viâ jucundissimâ, juxta litus cujusdam fluvij, quod utrinq; erat constitum pulchris arboribus. Derepente conspexi, se advolentem grandem globum igneum, qui mihi incultis ingentem timorem. Dixerunt autem mihi Angeli: Noli timere, neq; enim habes, quod timeas: Et postquam mihi appropinquavisset, vidi advenientem Christum Dominum. Angeli me constituerunt prope fontem, & inceperunt edere dulcem musicam, quâ durante venerunt quatuor sancta animalia, instar candidorum & pulcherrimorum Agnorum, qui procubuerunt ad pedes Angelorum, quasi dormientes ad sonum musicæ; fuitq; mihi dictum, per eos representari, quatuor Sanctos Eremitas, magnæ contemplationis, qui vixerunt in desertis, Sanctum Paulum primum Eremitam, Sanctum Antonium, Sanctum Hilarionem, & Sanctum Arsenium. Ego bibi, quoad sedarem meam finit. Et finitâ musicâ, fui reducta ad meum angulum: quia id totum contigit in itinere.

CAPUT